

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2015. év december hó 9. napján tartott tárgyaláson meghozta a következő

V É G Z É S T:

A hivatali vesztegetés elfogadásának büntette és más bűncselekmény miatt az I.r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 29.B.654/2013/46. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a II.r. vádlott lakcíme helyesen 3. szám.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Fővárosi Törvényszék a 2015. március 2. napján kihirdetett 29.B.654/2013/46. számú ítéletével az I. r. vádlottat folytatólagosan elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntettében (Btk. 294. § (1) és (2) bekezdés) mondta ki bűnösnek és ezért 2 év, végrehajtásában 4 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre és 14.414.405 forint vagyonekobjzásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozat börtön, és annak végrehajtása elrendelése esetén a vádlott a kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A II. r. vádlottat folytatólagosan elkövetett hivatali vesztegetés büntettében (Btk. 293. § (1) bekezdés) mondta ki bűnösnek és ezért 1 év 2 hónap, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozat börtön, és annak végrehajtása elrendelése esetén a vádlott a kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről és kiadásáról, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlottak terhére, büntetésük súlyosítása érdekében, míg a vádlottak és védőik felmentés céljából jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.417/2015/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le az eljárást, ennek keretében körültekintő és alapos bizonyítási eljárásban derített fel és vizsgált meg minden olyan tényt és körülményt, amely az ügy tárgyilagos megítélése szempontjából szükséges és lehetséges volt. A rendelkezésre álló bizonyítékokat hiánytalanul, a logika szabályainak megfelelően egyenként és egymással is összevetve értékelte, mérlegelte. Az ily módon megállapított tényállás mentes a megalapozatlansági hibáktól, ezért irányadó a másodfokú eljárásban is.

A tényállásban írt magatartások minősítése megfelel az anyagi jogi rendelkezéseknek. Helyesen tárta fel a büntetés kiszabását befolyásoló alanyi és tárgyi körülményeket is, azonban azokat nem kellő súllyal értékelte, és nem adta indokát, hogy a középértéktől miért tért el a vádlottak javára.

Figyelmen kívül hagyta a súlyosító körülmények körében a hasonló jellegű cselekmények elszaporodottságát, valamint hogy a vádlott vezető beosztásban követte el cselekményének jelentős részét. A kiszabott büntetés eltúlzottan enyhe, a további súlyosításuk mindkét vádlott esetében szükséges és indokolt.

Ezért indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét nyilvános ülésen felülbírálván, azt változtassa meg, a vádlottak főbüntetését súlyosítsa, mellőzze a végrehajtás próbaidőre történő felfüggesztését és a vádlottakat tiltsa el a közügyek gyakorlásától, míg egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

Az I. r. vádlott védője fellebbezését a 2015. november 13. napján előterjesztett beadványában írásban indokolta, melynek lényege a következő:

Álláspontja szerint a törvényszék meg sem kísérelte vizsgálni az I. r. vádlott által a Zrt. részére végzett munka és a Zrt. által biztosított gépkocsihasználat közötti összefüggést. E körben továbbra is arra hivatkozott - mint az eljárás során mindvégig -, hogy a gépkocsihasználat a vádlott által végzett munka ellenértéke volt. Nem adta indokát továbbá az elsőfokú bíróság annak, hogy az I. r. vádlott 2009. májusáig milyen okok miatt tekinthető hivatalos személynek. E tekintetben továbbra is arra hivatkozott, hogy a vádlott projektekhez való kapcsolódása nem tekinthető hivatalos személyként való közreműködésnek.

Az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény 137. § 1/l. pontjának rendelkezését elemezve kifejtette, hogy a vádlott jogszabályon alapuló olyan jogosítvánnyal, mely alapján feladatait ellátta nem rendelkezett. Utalt az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény 7. § (2) bekezdésében írt szabályra, mely a közhatalmi tevékenység körébe eső tevékenységi formákra ad eligazítást, továbbá a Nemzeti Közlekedési Hatóságról szóló 263/2006. (XII.20.) Kormányrendeletnek e szerv feladat- és hatáskörére, valamint a 8. §-ban írt feladataira vonatkozó rendelkezésekre. Ezek egybevetésével kifejtette, hogy a 2009. május 6-tól megbízás alapján az I. r. vádlott által vezetett igazgatóság nem látott el olyan feladatot, mely az NKH rendeltetésszerű működéséhez tartozott volna, azaz még kinevezését követően sem volt tekinthető hivatalos személynek. Emellett utalt arra, hogy egyszerű előadó besorolása során az I.r. vádlott projektvezetői feladatokat látott el, és e tevékenység szintén nem minősítette őt hivatalos személynek.

Ezen túlmenően a gépkocsi használat biztosítása és az I. r. vádlott későbbi hivatali működése között nem áll fenn oksági összefüggés. Védenca a Kft1-n keresztül jelentős mértékű munkát végzett a Zrt. részére, amelynek ellenértéke a mai napig nem került kiegyenlítésre. Ennek alátámasztására fellebbezéséhez csatolta a BM Központi Hivatala és a Zrt. között 2005. szeptember 22. napján kötött vállalkozói szerződés és az ennek alapján megindított projekt dokumentációi közül az I.r. vádlott által 2005. november 6-án készített igazgatási rendszertervet, a projektalapító dokumentumot, továbbá a járművek előzetes eredetiségének hatósági megállapítását támogató központi informatikai rendszer kialakítására kiírt beszerzési eljárások egyes dokumentumait. Ezen felül csatolta a 2006. május 19-én kelt, a II.r. vádlott vezérigazgató által aláírt és tanúl hivatalvezető helyettesnek megküldött iratokat, nevezetesen a fent jelzett vállalkozói szerződés módosításának tervezetét. Végül csatolta az I.r. vádlott feladótól a II.r. vádlottnak 2006. május 11-én küldött elektronikus levél másolatát. Ezekkel azt kívánta igazolni, hogy az I.r. vádlott mikor és milyen jellegű munkákat végzett az Eclipse Zrt. részére és milyen minőségében (az e-mail a vádlott t-online.hu e-mail címéről került megküldésre).

A munkavégzésre figyelemmel került sor a két gépjármű átadására, ráadásul az I.r. vádlott hivatalos személlyé válását jóval megelőzően. Ebből az következik álláspontja szerint, hogy a gépjármű

használat biztosítása egyrészt nem volt jogtalan, másrészt előnynek sem tekinthető, mivel a vádlott hivatalos személlyé válását követően a korábbi helyzeténél kedvezőbb helyzetbe nem került, hiszen a gépkocsikat ekkor már huzamosabb ideig használta.

Mindezek alapján álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása felderítetlen, tényről tényre hibás következtetéseket tartalmaz, az egyes történéseket időbelileg összemossa, ezért megalapozatlan. Továbbá az új büntető jogszabály rendelkezéseit a vádlottak terhére alkalmazta.

Ezért indítványozta elsődlegesen az iratok alapján a tényállás helyesbítését és annak alapján az I.r. vádlott felmentését.

Másodlagosan tárgyalás kitűzésére tett indítványt, a becsatolt iratanyag bizonyítékok részévé tételét kérte, és annak alapján azok megállapítását, hogy az I.r. vádlott a munkavégzésének ellenszolgáltatásaként kapta a két gépjármű használati jogát, így jogtalan előnyben nem részesült, továbbá 2009. augusztus 1-jéig hivatalos személy sem volt. Ezekre figyelemmel kérte az I.r. vádlott elsődlegesen bűncselekmény, másodsorban bizonyítottság hiányában történő felmentését. Harmadlagos indítványként az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozatlanság miatti hatályon kívül helyezését és a törvényszék új eljárásra utasítását kérte.

A II. r. vádlott védője a fellebbezését a 2015. november 19-én érkezett beadványában indokolta írásban.

Az eljárásban kifejtett indokaival azonos tartalommal hivatkozott arra, hogy a Zrt. a részére a Kft1. által 2005-2006-ban elvégzett munka ellenértékeként adta használatban a Kft1. részére két gépjárművet, így a Kft1. érvényes jogcímmel rendelkezett a gépkocsik felett. A törvényszék nem vizsgálta, hogy az I.r. vádlott által készített igazgatási rendszertervekért kapott-e ellenszolgáltatást, és ha igen, milyen összegben.

Az I. r. vádlott védője által csatolt iratok igazolják a Zrt. és a Kft1. közötti jogviszonyt és azt, hogy az I.r. vádlott e Kft1.-n keresztül teljesített.

Miután a Kft1. a korábbi teljesítése természetbeni ellenértékeként kapta meg a Zrt.-tól a gépjármű használatot, a Kft1. ügyvezetője szabad belátása szerint dönthetett a gépjármű hasznosításáról. Ennek fényében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság tanú2 vallomását és az általa csatolt dokumentumokat elfogadta, továbbá azt is, hogy a bűncselekmény megvalósulásaként értékelte a 2009. június 1-jei és március 23-ai gyorsajtások során a vádlott családtagjainak gépjármű használatát. Utóbbi tekintetében hivatkozott arra is, hogy a gyorsajtásra vonatkozó irat eredetisége is megkérdőjelezhető.

Az I. r. vádlott a gépjárművek egyikét sem használta 2009. májusától, hisz erre egyetlen bizonyíték sem merült fel. Túl azon, hogy mivel a Kft2. jogszerűen használhatta a gépjárműveket, ez előnynek sem tekinthető, mert maga az elsőfokú bíróság is a gépjármű használatok „fenntartását” rőta fel a vádlottaknak, nem pedig az előny megszerzését. Álláspontja szerint nyilvánvaló, hogy a korábbi állapot fenntartása semmilyen módon nem hozhatta az I. r. vádlottat vagy családját a korábbihoz képest kedvezőbb helyzetbe.

Az elsőfokú ítélet azon megállapítása, miszerint a vádlottak már az első pályázat kiírásakor is számíthattak arra, hogy az I.r. vádlott fogja tovább vinni az újabb projekt előkészítését és

végrehajtását, és a gépjárművek használatba adására erre figyelemmel került sor, csupán feltételezés, erre büntetőjogi érvelés nem alapítható.

Végül kifejtette, hogy az I.r. vádlott legfeljebb 2009. májusától tekinthető hivatalos személynek, mivel érdemi döntés meghozatalára, közhatalmi feladatok ellátására ezen időpontig nem volt jogosultsága. A projektek végrehajtásában betöltött szerepe hivatalos személyi minőséggel nem hozható összefüggésbe. Az elektronikus adatbázis üzemeltetése nem jogszabályi kötelezettségen alapult, így ezen az alapon sem lehet kiterjesztően értelmezni a hivatalos személy fogalmát.

Mindezek alapján elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítélete jelzett hibáinak kiküszöbölésével az ítélet megváltoztatását és a II. r. vádlott bűncselekmény hiányában történő felmentését indítványozta.

Másodlagosan a Be. 373. § (1) bekezdés III/a. pontja és a 376. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. Harmadlagosan pedig, a II. r. vádlott bűnössége megállapíthatósága esetén, a büntetés enyhítésére tett indítványt. Ez utóbbi kapcsán hivatkozott a büntetlen előéletre, mely álláspontja szerint nyomatékos súllyal vehető figyelembe a vádlott javára. Erre figyelemmel a büntetése mérsékelhető.

Tekintettel arra, hogy az I. r. vádlott védője által csatolt iratok szoros összefüggésben állnak az elsőfokú bíróság által megállapított tényállással, a másodfokú bíróság az ügyben a Be. 363.§ (2) bekezdés b) tárgyalást tartott, amelyen felolvasás útján a bizonyítás anyagává tette

- a Rt és a Belügyminisztérium között 2005. szeptember 22-én kelt vállalkozói szerződést és annak „Árlista” elnevezésű mellékletét
- ugyancsak a szerződés mellékletét képező, 2005. november 6-i keltezésű Igazgatási rendszerterv elnevezésű iratot, melynek készítőjeként az I.r. vádlott neve került feltüntetésre,
- a vállalkozói szerződés alapján készült, „2005. 01. verzió” számú, „T” elnevezésű projekt Alapító Dokumentumát
- a fenti szerződést megelőző beszerzésekkel összefüggő dokumentumokat
- a fenti vállalkozói szerződés módosítására irányuló ajánlatot, és annak 2006. május 4-i keltezéssel ellátott kísérőlevelét
- a 2006. május 11-i datálással ellátott elektronikus levél másolatát, amelynek küldője az I.r. vádlott az t-online.hu email címről, címzettje a II.r. vádlott.

A másodfokú nyilvános tárgyaláson a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az írásbeli indítványát változatlanul fenntartva arra hivatkozott, hogy az I.r. vádlott védője által csatolt dokumentumok alapján sem merült fel olyan körülmény, amely az ügyészi fellebbezést befolyásolná, sőt, azok az elsőfokú bíróság álláspontját erősítik meg.

Kifejtette, hogy a kiselejtezett számítógépről utólag lementett elektronikus levél hitelességéről meggyőződni nem lehet, bár erre figyelemmel bizonyítási indítványt nem terjesztett elő.

A védelmi fellebbezésekkel összefüggésben utalt arra, hogy azok az elsőfokú eljárás során is előadott állásponttal megegyeznek. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, a törvényszék indokolási kötelezettségét is teljesítette, az a logika szabályainak is megfelelő következtetéseket tartalmaz, erre figyelemmel megítélése szerint a másodfokú eljárás során kizárólag jogkérdésben kell állást foglalni. Ennek kapcsán arra az álláspontra helyezkedett, hogy a Belügyminisztérium nem tudta volna törvényi feladatait ellátni az elsőfokú bíróság tényállásában is rögzített informatikai fejlesztések nélkül. Mindennek következtében pedig az I.r. vádlott által ellátott feladatok a központi hivatal rendeltetésszerű működéséhez kapcsolódtak, azaz a vádlott hivatalos személynek volt tekintendő.

E körben utalt arra is, hogy az elkövetéskori és az elbíráláskori Btk. között a hivatalos személyek értelmező rendelkezéseit tekintve különbség nincs. Az előny „jogtalan” jelzőjének elmaradása a közbenső Btk. rendelkezései esetén mindössze kodifikációs hibaként értelmezhetők, hiszen elképzelhetetlen, hogy valaki a hivatali működésével összefüggésben jogos előnyben részesülhessen.

Minderre figyelemmel a megalapozott tényállás alapján a vádlottak bűnösségére vont elsőbírói következtetés is okszerű, és cselekményük jogi minősítése is helyes. Az irányadó büntetéskiszabási körülmények mellett nincs ok a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztése mellett.

Ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét annyiban változtassa meg, hogy a szabadságvesztés tartamát súlyosítsa, a felfüggesztő rendelkezést mellőzze, és az elkövetett cselekményre figyelemmel, miután az ilyen típusú bűncselekmények jellegüknél fogva méltatlanná teszik az elkövetőt arra, hogy a közügyekben részt vegyenek, közügyektől eltiltás mellékbüntetést is szabjon ki. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

Az I.r. vádlott védője az írásbeli indítványában kifejtett érvélését továbbra is fenntartotta. Abból kiemelte, hogy a két vádlott cégei között gazdasági kapcsolat állt fenn, amelyet a fellebbezéshez csatolt elektronikus levelezés is alátámaszt. Ennek keretében a Kft1. igen nagy értékű szolgáltatást végzett a Zrt. részére, és noha a Zrt. ezért a megbízótól nagy értékű ellentételezésben részesült, a Kft1-nek csak részteljesítést nyújtott a két gépjármű ingyenes használatba adásával.

A védence hivatalos személy minőségével összefüggésben vitatta azon ügyészi álláspontot, amely a 2005-2009-es időszakot ebből a szempontból negligálja. Az alkalmazandó jogszabály szempontjából az elkövetéskori Btk. rendelkezéseit tekintve irányadónak kifejtette, hogy az abban igen pontosan körülírt fogalmi meghatározás nem terjeszthető ki, a hivatalos személyi minőség csak az ott meghatározott tevékenységgel összefüggésben állapítható meg, amely feltételek a jelen esetben nem teljesültek.

A másodfokú bíróság által felvett bizonyításra figyelemmel az írásban megtett, eltérő irányú indítványai közül az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását célzó részeit tartotta fenn. Ennek alapján - az elsőfokú bíróság ítéletét már érdemi felülbírálatra alkalmasnak látva - elsődlegesen a tényállás megváltoztatását, és az I.r. vádlott bűncselekmény hiányában történő felmentését kérte arra alapozva, hogy a vádlott nem volt hivatalos személy és nem részesült jogtalan előnyben. Másodlagosan pedig a vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentésére tett indítványt.

A II.r. vádlott védője az írásban előterjesztett fellebbezés indokolását szintén maradéktalanul fenntartva, elsődlegesen a II. r. vádlott felmentését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, harmadlagosan pedig a II. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A felmentés indokaként arra helyezte a hangsúlyt, hogy a gépjárművek használata jóval megelőzte az I.r. vádlott hivatalos személlyé válását, így az jogtalan előnyként semmiképpen nem értékelhető.

A büntetés körében azt emelte ki, hogy az elsőfokú bíróság által megválasztott joghátrány egyáltalán nem tekinthető eltúlzottan enyhének.

Az I.r. vádlott saját védelmében az elsőfokú eljárásban is előterjesztett védekezését megismételve kiemelte, hogy polgári jogi szerződés kereteiben voltaképpen kizárólag végrehajtási feladatokat látott el.

Erre figyelemmel nem követte el a vádiratban írtakat, nem volta hivatalos személy, és díjazásban is csak célprémiumként részesült.

Mindezerért védőjéhez csatlakozva felmentését kérte.

A II.r. vádlott a saját védelmében szintén arra hivatkozott, hogy az autók használata időben jóval megelőzte azt az időszakot, amikortól az I.r. vádlott hivatalos személynek tekinthető, ezért szóba sem kerülhet az előnyben részesítése, hiszen az I.r. vádlott már korábban is rendelkezett ezeknek az autóknak a használatával.

A szerződés teljesítését senki sem vitatta, az elsőfokú ítélet mégis azt állapította meg, hogy szerződés nem jött létre.

Emellett súlyos betegségére hivatkozással a büntetése súlyosítására irányuló ügyészi indítványt embertelennek minősítette.

Az utolsó szó jogán a vádlottak ártatlanságuknak adtak hangot.

Az I.r. és a II.r. vádlott közötti, a fellebbezéshez csatolt elektronikus levél hitelessége kapcsán a védelmi oldalról sem került előterjesztésre bizonyítási indítvány.

A kétoldalú fellebbezések folytán az ítélet tábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le az eljárást. Figyelemmel volt a kiemelt jelentőségű ügyek Be. XXVIII/A. Fejezetében rögzített általánostól eltérő eljárási rendjére.

Helyesen döntött arról, hogy a II. r. vádlott védője az I. r. vádlott védőjének helyetteseként az ügyben nem járhat el nyilvánvaló érdekellentétük okán.

Törvényesen biztosított mentességi jogot az I. r. vádlott hozzátartozói (tanú3, tanú4, tanú5 és a 4. számú tanú) részére.

Az ügyész az ügyben tartott első tárgyaláson a vádirattól eltérően, felolvasás útján indítványozta a bizonyítás részévé tenni a 2., 3., 7., 8., 9. és 10. számú tanúk vallomását. Miután a védelem a tanúk megidézését indítványozta, az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok megtartásával intézkedett a tanúk idézése iránt és hallgatta ki a tárgyaláson - a 3. és a 13. számú tanú kivételével - a további tanúkat. A 3. és 13. számú tanú tárgyalási meghallgatására irányuló védői indítványukat az érintettek visszavonták, ezért a felolvasásukra törvényesen került sor.

Hasonlóképpen törvényesen határozott az II.r. vádlott védőjének az eljárás megszüntetésére irányuló indítványának elutasításáról, és az ügy érdemi tárgyalásába bocsátkozásról, mellyel összefüggő indokait a másodfokú bíróság a bizonyítékok értékelésével kapcsolatos álláspontja körében fejti ki részletesebben.

Megállapítható továbbá, hogy a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat az elsőfokú bíróság feltárta, egyenként és összességében értékelte, mérlegelte.

A törvényszék a tényállást túlnyomórészt helyesen és az iratok tartalmának megfelelően állapította meg, azt a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával részben az iratok tartalma, részben a másodfokú tárgyaláson felvett bizonyítás alapján az alábbiakkal helyesbíti, egészíti ki:

- A II. r. vádlott ellen indult más büntetőeljárás a Fővárosi Törvényszéken 1.B.1749/2011. számon volt folyamatban, az ügyben 2013. január 8-án kihirdetett 102. számú ítéletet a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2014. március 7-én kihirdetett 5.Bf.199/2013/21. számú végzésével hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította. A megismételt eljárás jelenleg a Fővárosi Törvényszéken 7.B.595/2014. számon van folyamatban, mely ügyben 2015. december 2. napjára van kitűzve tárgyalás.
- Az ítélet 4. oldal 2. bekezdését kiegészíti az alábbiakkal:
A BM Központi Hivatalánál a Zrt.-vel 2005. szeptember 22. napján kötött vállalkozói szerződés alapján 2005. október 7. napján indult „T” elnevezésű projekt során az I.r. vádlott 2005. november 6. napján készített igazgatási rendszertervet. A projektben az I. r. vádlott a jogi és igazgatásfejlesztési munkacsoport szállító oldali vezetője volt. A projekt megvalósítása során 2006. május 11. napján juttatta el a II. r. vádlottnak a vállalkozói szerződés módosításába beépített igazgatási rendszerterv módosítását, amely a következő - igazgatásrendészeti kérdéseket taglaló - modulokat tartalmazta:
 - közigazgatási határozat okmányirodai kézbesítése,
 - közlekedési nyilvántartó törvény alapján történő adatszolgáltatás,
 - az elsőfokú eljárás felfüggesztése,
 - jogorvoslati eljárás,
 - rendszerstatistikák készítése,
 - tanúvédelem igazgatási rendszerterv.
- A 2. bekezdés utolsó mondatát követően a tényállás 5. oldal 4. bekezdését és az 5. bekezdésének első két mondatát beilleszti azzal, hogy a vállalkozó a vállalkozói szerződés módosítására 2006. május 19-én tervezetet juttatott el a megrendelőhöz.

A vállalkozói szerződés módosítására csak 2007. április 23-án került sor. (nyomozati iratok I. melléklete 1112. oldal)
- A tényállás 4. oldal 3. bekezdésében írt 2006. július 14-i szerződéskötési dátum helyesen 2006. június 16. napja. A gépkocsi I. r. vádlott részére történő használatba adásának ideje helyesen 2006. július. (nyomozati iratok 843., 887. és 849. oldalai)
- Az 5. oldal 5. bekezdéséből fennmaradó rész első mondatának „Ezt követően” kezdete helyébe „A fenti időszak alatt” részt illeszti. A bekezdést továbbá a következőkkel egészíti ki: az I. r. vádlott a Kftl.-ben fennálló tagsági jogviszonyát a Fővárosi Bíróság mint Cégbíróság Cg-01-09-693725/51. számú, 2007. január 11-én kelt végzésével, 2006. szeptember 27-ei hatállyal törölte. (nyomozati iratok 38. számú köteteként jelzett iratok között fellelhető cégiratok) Továbbá a 2006. szeptember 29.-ére datált megbízási szerződés a 2006. október 1-jétől 2007. június 30-ig terjedő határozott időre szólt. (nyomozati iratok 4063-4067. oldal)
- A 7. oldal 3. bekezdésének 3. mondatában „a II. r. vádlott a gépjárművek ingyenes használatba adásával” mondatrészt akként helyesbíti, hogy „ingyenes használatának folyamatos biztosításával”.

- A 7. oldal 4. bekezdésében írt pénzösszeg helyesen 54.833 euró.

Az így kiegészített, pontosított tényállás már mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól, így az a másodfokú eljárás során is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét színvonalasan teljesítve, kellő részletességgel adott számot az igen terjedelmes bizonyítási eljárás eredményéről, arról, hogy a tényállását a vádlottak tagadásával szemben mely egyéb bizonyítékokra alapozta. Helyesen tulajdonított kiemelkedő jelentőséget az objektív okirati bizonyítékoknak (bérleti szerződések, a Zrt. és a Kft1. főkönyvi kivonatai, beszámolóí, számlák, gépjárműjavítással összefüggő munkalapok és számlák, szabálysértési iratanyagok, a projektekkel kapcsolatos dokumentációk és az I. r. vádlott munkavégzésre irányuló jogviszonyával összefüggő iratok), valamint az igazságügyi könyvszakértői véleménynek. Az okirati bizonyítékokat egybevetette tanú6, tanú2, tanú7, tanú8, a 8. és 9. sz. tanú, tanú9, tanú10, tanú11, tanú12, tanú13, tanú14, tanú15, tanú16, tanú17, tanú18, tanú19, tanú20, tanú21, tanú22, tanú23, tanú24 tanúk vallomásaival. Mindezek helyes, a logika szabályainak mindenben megfelelő mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy az I. r. vádlott és családja a két gépkocsit érvényes és jogszerű jogviszony hiányában kizárólag személyére tekintettel használta a 2006. október 1. és 2010. januárja közötti időszakban, továbbá, hogy ezáltal a II. r. vádlott az I. r. vádlottat hivatalos személy minőségében részesítette jogtalan előnyben.

Az I. r. vádlott az eljárás során három különböző jogcímre hivatkozott, mint amelynek alapján a két gépkocsit ingyenes használatba kapta a Zrt.-től, bár kétségtelen tény, hogy végül ezek közül ő és vádlott társa is csak arra hivatkozott, hogy a gépkocsi a Zrt.-nek végzett munka ellenértéke volt.

Rámutat a másodfokú bíróság ugyanakkor arra, hogy az I. r. vádlott először úgy nyilatkozott, hogy a Zrt.-nek végzett munka ellátásához volt szükség a gépkocsikra. „Lett volna lehetőség arra, hogy visszaadjuk, de akkor semmilyen biztosíték nem lett volna, hogy lesz autónk, ha újra szükségünk lesz rá”. (13. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 17. oldal első bekezdés) E vallomás arra utal, hogy a munkába járás, a munkavégzés feltételeként volt szükség a gépkocsikra, ezt azonban cáfolja az, hogy 2006. májusát követően a vádlott és a Kft1. sem tevékenykedett a Zrt. érdekében eljárva, és erre vonatkozóan az elsőfokú bíróság ítéletének 20. oldala is részletes indokolást tartalmaz.

Másrészt úgy is nyilatkozott, miszerint „azért fogadta el a két gépkocsit, hogy legyen biztosítéka arra, hogy a végén el tudjanak egymással számolni.” (13. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 25. oldal 3. bekezdés) Ez a jogcím nyilvánvalóan mást takar, mint hogy a gépkocsi-használat az elvégzett munka ellenértéke lett volna. Arra utal, hogy az I. r. vádlott voltaképpen nem bízott a Zrt. teljesítésében, és ez az évekkel későbbi elszámolásban való megállapodást is megkérdőjelezi. Ha fizetési biztosítéku szolgált a két gépjármű, úgy érthetetlen, hogy a 2006-tól 2009-ig terjedő időszakban miért nem érvényesítette a követelését a Zrt.-vel szemben, annak ellenére, hogy általa is tudottan a soron következő három projekt megvalósítása során a Zrt. több milliárd forint juttatásban részesült.

Tovább gyengíti eljárás során kifejtett valamennyi védekezését az, hogy állítása szerint 2004-ben éppen azért vált a Kft1. tulajdonosává, mert a céget felszámolási eljárás fenyegette és az volt a célja, hogy a Kft1.-t rentábilis vállalkozássá tegye. (13. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 21. oldal) Arra is hivatkozott, hogy az igazgatási rendszerterv elkészítéséhez a Kft1. nem tudta előteremteni a technikai és irodai háttérhez szükséges alapot, és ehhez a megbízó (a Zrt.) segítségét vették igénybe. (13. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 21-22. oldal) Mindezek szerint tehát a Kft1. pénzügyi nehézségekkel küszködött.

Ezzel szemben logikátlan az az érvelés, mely szerint a mindösszesen négy projekt időtartama alatt a Kft1. vállalta, hogy saját költségén teljesít és csupán a végén számoltak volna el egymással. Nem áll összhangban ez az érvelés azzal sem, hogy még a munkába járás költségeit sem kívánta a Kft1. magára vállalni, ezzel szemben a jóval nagyobb kiadásokkal járó önköltséges tevékenységet igen.

A vádlott cégének pénzügyi helyzetére vonatkozó hivatkozása önmagában is megkérdőjelezi a Zrt.-vel szemben fennálló követelésének szerződésekből, valamint mérlegben szerepeltetésének elmulasztását. Ha ugyanis az általa hivatkozottak szerint a cég a csőd szélén állt, továbbá az elvégzett munka is nagyobb kiadásokat igényelt, az lett volna logikus gazdasági magatartás, ha az éveken keresztül ki nem egyenlített követelését a Kft1. vagyoni helyzetével összefüggő iratokban megjeleníti, ezzel a cég piaci értékét is növelve. Ezt az érvelést a vádlott is alátámasztotta saját, bíróság felé intézett kérdésével, miszerint „el tud képzelni olyan emberkét, aki a szellemi termékét, ami kb. 60-70 milliót ér, odaadja valakinek csak úgy, pusztira?” (13. sorsz. tárgyalási jegyzőkönyv 47. oldal) A gépjármű használat ellenértéke messze nem állt arányban a vádlott által megjelölt követelés összegével, ráadásul 2008-tól 2009-ig projektvezetőként teljesítésigazolásokat írt alá, amelyek esetenként több százmillió forintos összegű kiutalásokat eredményeztek a Zrt. javára (nyomozati iratok 5. kötete), továbbá a T projekt árlistája alapján is rendszeres kifizetésben részesült a Zrt. Ebből következően az I. r. vádlottnak mindvégig lehetősége volt arra, hogy az általa végzett munka ellenértékével elszámoljanak egymással.

Nincs jelentősége ebből a szempontból annak a védői (fellebbezésben írt) érvelésnek, hogy a Zrt. banki hiteltől finanszírozta a maga részéről a projektet, és annak sem, hogy a Zrt.-nek nem állt érdekében a jogviszony „lepapírozása”, a követelés mindettől függetlenül érvényesíthető lett volna a vállalkozóval szemben.

Az I. r. vádlott védekezését a fellebbezési eljárás során csatolt iratok sem támasztják alá.

1)

Az „Igazgatási rendszerterv” elnevezésű, 2005. november 6-ai keltezésű dokumentum készítőjeként az I.r. vádlott (nem pedig a Kft1.) került feltüntetésre.

A vállalkozói szerződés 6.3. pontja szerint a vállalkozó (azaz a Zrt.) a szerződésben foglalt feladati végrehajtásához - a szerződés értékét egy alvállalkozót érintően tíz százalékot meghaladó mértékű feladatok végrehajtásához - csak az ajánlatban nevesített alvállalkozókat veheti igénybe. Ezt egyébként a T projekt részben titkosított jellege, a kifejlesztendő rendszerek illetéktelenek számára történő hozzáférés megakadályozásához fűződő nemzetbiztonsági érdek tette indokolttá.

Ilyen körülmények között a Kft1. csak megbízhatósági kontrollt követően, alvállalkozóként szerepelhetett volna a szerződéses kapcsolatrendszerben. Nem fedi a valóságot ezért az I. r. vádlott azon nyilatkozata, miszerint „a Zrt. és a Kft1. közti kapcsolat senki mást nem érintett” (13. sz. tárgyalási jegyzőkönyv), ugyanis a Kft1. közreműködésére kizárólag a megrendelővel kötött szerződés alapján kerülhetett volna sor, azaz a szerződéses partner ebben mindenképpen érdekelt volt.

A fellebbezés mellékletét képező T projekt alapító dokumentum is kétségesse teszi, hogy az I.r. vádlott a cég keretében tevékenykedett volna a projektben. A projektszervezetet és ezen belül a munkacsoportok tagságát és vezetőit bemutató 7.2. pontnál ugyanis a megrendelői oldalon több gazdasági társaság is megjelölésre került, ezzel szemben a Jogi és igazgatásfejlesztési munkacsoport vezetője az I.r. vádlott személyesen, és nem szerepel sem neve mellett, sem pedig más összefüggésben - például tagként - a Kft1., noha ennek a fentiek szerint más cégek esetén nem volt semmilyen akadálya.

A Kft1. egyébiránt később sem lehetett a Közlekedési Felügyelettel szerződéses kapcsolatban, mégpedig a vádlott saját vallomása szerint, melyben kijelentette, hogy „amikor 2006-ban a Közlekedési Felügyelet kilátásba helyezte a megbízását, a Kft1.-gyel nem akartak szerződni, és ezért összeférhetetlenség miatt szüntette meg a cégben a tagságát.” (13. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 23-24. oldal)

Ezeket a megállapításokat, miként az elsőfokú bíróság ítéletében is részletesen taglalt további következtetéseket, nem teszi kétségessé a fellebbezés mellékleteként csatolt e-mail sem, az ugyanis, hogy az I. r. vádlott a Kft1. e-mail címét használta a Zrt.-vel történt levelezése során, még nem igazolja, hogy a két gépjárművet a későbbiek során a Kft1. kapta használatba.

2)

A T projektet megalapozó vállalkozói szerződés 11.2. pontja rögzíti, hogy a megrendelő, benyújtott számla ellenében, 15 napon belül az ártáblázatban rögzített összegeket elszámolási időszakonként megfizeti a vállalkozó részére. Az ártáblázat alapul vételével a Zrt. 2006-tól kezdődően évi 10 millió, összesen 50 millió forint bevétellel számolhatott csak az igazgatási rendszerterv után.

A fellebbezés mellékleteként csatolt szerződés-módosítás ártáblázata szerint az igazgatási rendszerterv módosítása után évi további 11,8 millió forint, összesen 47,2 millió forint bevételre tartott igényt a vállalkozó. Így összesen csak az igazgatási rendszertervért közel 100 millió forint ellentételezés járt, melyen felül a Zrt. az oktatási modulért is külön díjazást számított fel. Önmagában tehát a T projektben végzett munka olyan nagyságrendű kifizetést eredményezett a Zrt. felé, amely az I. r. vádlott által megjelölt 40-50 millió forintos követelés kielégítését mindvégig lehetővé tette volna. Ez sem teszi tehát életszerűvé azon vádlotti érvelést, hogy csak a projekt 2010-es lezárásakor számoltak volna el egymással, különösen nem a már hivatkozott további tények alapján, amelyek a Zrt. által sikeresen pályázott újabb három projekt milliárdos nagyságrendű kifizetéseire vonatkoznak, és amelyről az I.r. vádlott is tudomással bírt.

3)

A T projekt bevezetése a következőket tartalmazza: „a Belügyminisztérium a törvényi kötelezettségéből adódó hatósági feladatait támogató informatikai rendszer kialakítására indított beszerzést, amelynek eredményeképpen 2005. szeptember 22-én a Zrt.-vel kötött szerződést a beszerzés tárgyát képező feladatok elvégzésére”.

A projekt célját rögzítő 2.1. pontban rögzítettek szerint pedig „a megrendelő célja az eredetiségvizsgálat hatósági eljárásnak hatékonyabbá és egységesebbé tétele”. A 3.1. pontban a projekt terjedelme tekintetében az a) pont az eredetiségvizsgálat központi hatósági feladatait támogató funkciók - úgymint nyilvántartási, kérelemkezelési, határozathozatali, adminisztratív, ellenőrzési, felügyeleti, adatszolgáltatási és jogosultságellenőrzési - kifejlesztését tartalmazza.

Ehhez képest az I. r. vádlott az eljárás során maga is úgy nyilatkozott, hogy mindvégig az a cél vezérelte, hogy „igenis lehetséges a 2005-ös álmok szerint egy hatékony közlekedési hatóságot létrehozni”.

Ahhoz sem férhet kétség, hogy a K, R és V projektek a T projektben lefejlesztett hatósági feladatok ellátását támogató informatikai rendszerre épülve ugyancsak a Közlekedési Felügyelet, illetve a NKH hatósági feladatainak ellátásához járultak hozzá.

Ilyen tények mellett nem lehet vitás az ügyben, hogy az I. r. vádlott a központi közigazgatási szerv rendeltetésszerű feladatainak ellátásához járult hozzá, a projektszervezetben betöltött tisztségével, illetve az ezzel összefüggésben végzett különféle feladatainak ellátásával.

Mindezekon túl az I. r. vádlott jogász képesítésű, nem csak a körülményekből, hanem végzettségéből adódóan is ismernie kellett a feladataira vonatkozó szerződéses előírások jogi következményeit, kiváltképp, ha tevékenysége kormányzati szervhez kötött és hatósági feladatok megvalósításával függ össze, miként adóbevallási és könyvelési jogszabályból eredő kötelezettségeivel is tisztában kellett lennie.

Következésképpen a fellebbezésben írtak és azok mellékletei az elsőfokú bíróság által megállapított tényeket nem hogy gyengítenék, hanem még tovább erősítették.

A II. r. vádlott védekezése osztja az I. r. vádlott érveléseinek sorsát, miután cselekményeik kizárólag egymásra tekintettel, egymással szoros összefüggésben értékelhetők.

Anélkül, hogy a másodfokú bíróság ismétlésekbe bocsátkozna, az alábbiakat emeli ki:

- a Kft1. a T projektben nem került alvállalkozóként nevesítve, erre vonatkozó okirati bizonyíték nem merült fel,
- ezzel szemben az I.r. vádlott személyes közreműködését igazolják a rendelkezésre álló iratok,
- a mindösszesen négy projekt, amelyet a Zrt. nyertes pályázat útján valósított meg, központi közigazgatási szerv hatóságai feladatainak hatékony ellátását célozta,
- a Zrt. a 2006-2009. közötti időszakban több milliárd forintos bevételre tett szert a pályázatok során történt kifizetések eredményeképpen,
- az elszámolásnak a két vádlott között nem volt semmilyen akadály, és a két gépkocsi használati ellenértéke nem is állt arányban a vádlottak által nem vitatottan nagyobb volumenű szellemi termék értékével;
- a könyvelési iratanyag között egyik cég oldalán sem jelent meg az I. r. vádlott követelése.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel jegyzi meg a másodfokú bíróság még a következőket is: Az I.r. vádlott tárgyalási nyilatkozatához képest a fellebbezésben a követelés már 130 millió forintos nagyságrendű. A két összeg közötti eltérést semmiképpen nem magyarázza, hogy a vádlott csak a fellebbezési eljárásban megszerzett dokumentumokból értesült a Zrt. ténylegesen támasztott igényével, hiszen az I.r. vádlott a későbbiek során maga is láthatta a teljesítésigazolások révén, mekkora összegeket kapott a Zrt. a további pályázatok során. Ezen kívül valamennyi projekt projektvezetője is volt, emiatt, és az NKH-nál ellátott feladatainál fogva is bármikor betekinthezett a projekt-dokumentációkba, így az érvelése teljesen hiteltelen.

Mindezek is az elsőfokú bíróság helyes következtetését támasztják alá, mely szerint a két gépjármű nem a Kft1. és a Zrt. szerződéses kapcsolatában, nem munkavégzés ellenértékeként került az I.r. vádlott birtokába, és 2006. október 1. és 2010. januárja közötti időben érvényes és jogszerű jogcím nem létezett a két gépjármű az I.r. vádlott-család általi ingyenes használatára. Ugyanakkor az I. r. vádlott által az NKH-nál ellátott feladatok a Zrt. nyertes pályázataihoz szorosan köthetők, ezért a gépjárműhasználat lekönyvelésének elmaradása a két vádlott közötti, kizárólag az I.r. vádlott személyére tekintettel fennálló kapcsolatot igazolhatja.

A könyvelési mulasztás a Kft1. más szerződéses partnereivel folytatott gyakorlat alapján is erősen kétségsbe vonható. A nyomozati iratok 10. és 11. kötete a Kft1.-nek a Kft2.-vel, a Kft3.-mal és a Kft4.-gyel kötött keretszerződéseket, azok módosításait és a jogviszony keretében történt teljesítéseket igazoló számlákat tartalmazza. Ilyen precíz könyvelési anyag mellett az, hogy a Kft1-

nek a Zrt.-vel szemben fennálló több tízmillió forintos követelése semmilyen okiratban nem jelenik meg, nem csupán ésszerűtlen gazdasági magatartás, de nem is egyszerű számviteli hiányosság.

Az elsőfokú bíróság indokolásával következésképpen a másodfokú bíróság is maradéktalanul egyetértett. A bizonyítékok értékelése kapcsán mindössze a következőkre utal:

A 9. oldal 5. bekezdésében az elsőfokú bíróság a gépjárművek bérleti díjának összegét rögzítette, melyek közül a gépjármű bérleti díja annyiban helyesbítendő, hogy az 1074,16 euró már tartalmazza az Áfa-t (a bérleti díj 926 euró volt, amelyet az általános forgalmi adó 148 eurós összege emelt - nyomozati iratok I. számú melléklet 761. oldal). A másik gépjármű 446,19 euró összegű használati díjának Áfa-val növelt összege 530,97 euró. Ezek figyelembe vételével állapította meg az igazságügyi könyvszakértői vélemény a bérleti díjak euróban és forintban kifejezett összértékét. A másodfokú bíróság a tényállást e könyvszakértői vélemény alapján helyesbítette.

A 10. oldal 3. bekezdésében jelzett használatot a nyomozati iratok 71-75., valamint 771-821. oldalig található autópálya matricák vásárlásáról kiállított számlák is igazolják, melyek szerint 2009. augusztus 12. és november 6. között az I.r. vádlott családtagjai az autópályadíjak megfizetésével nyilvánvalóan saját érdekében használták a gépkocsikat. Erre vonatkozóan az elsőfokú bíróság az ítélet 18. oldal 3. bekezdésének utolsó mondatában is kitért.

A 22. oldal utolsó bekezdésében írt megbízási szerződés helyesen 2006. szeptember 29-én kelt. (nyomozati iratok 4063-4067. oldal)

A 25. oldal első bekezdésének zárójelben feltüntetett utolsó mondatát, a 26. oldal 1. bekezdésből az „Ennek azért van jelentősége...” kezdetű mondatát, a 30. oldal 2. bekezdésének első két mondatát mellőzi. A gépjárműhasználat ingyenes biztosítása azért bír jelentőséggel, mert a vádlottak a 2006-2009. közötti időszakban a projektek közvetlenül érintettjeként maradéktalanul tisztában voltak az I.r. vádlott által ellátott feladatok jellegével, azzal, hogy a K, R és V projektek végrehajtásában stratégiai jelentőségű feladatokat látott el, és ennek ellenére a gépkocsi használatot nem szüntették meg.

A 32. oldal 2. bekezdés 2. mondatában írt egymilliárdos számla benyújtásának időpontja helyesen 2007. december 19.

A védői, felmentést célzó fellebbezések részint az elsőfokú bíróság törvényes mérlegelését támadják, amely a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett. Az I. r. vádlott védője által indítványozott bizonyítás felvételének a másodfokú bíróság kizárólag a tényállás kisebb pontosíthatósága érdekében tett eleget, ezen túlmenően a másodfokú bíróság semmilyen hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási hibát, illetve megalapozatlansági okot nem észlelt.

Az elsőfokú bíróság ezen túlmenően helytállóan utasította el az I.r. vádlott védőjének permegszüntetésre irányuló indítványát, amelyet a védő egyrészt arra alapított, hogy az ügyészség a vádiratban nem jelölte meg, hogy mely bizonyítékot mely tényállítást igazolására kíván felhasználni, másrészt arra, hogy a vádirati tényállás nem tartalmaz pontosan körülírt, a Btk.-ba ütköző magatartást.

Mindenekelőtt kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a jelzett, bizonyítékokkal összefüggő kifogás önmagában nem a Be. 2.§ (2) bekezdésében szabályozott törvényes vád hiányát alapozta volna meg, hanem a vád kellékhányos voltát, amely a Be. 267.§ (1) bekezdés k) pontjában írt megszüntetési okot csak abban az esetben eredményezhette volna, ha a bíróság - osztva a védői álláspontot - az ügyészt hiánypótlásra hívta volna fel, és annak a vádhatóság nem tett volna eleget. Az ügyészség az

első tárgyaláson, a vádirat ismertetését követően - erre irányuló bírósági felhívás nélkül - pontosította a bizonyítékokra vonatkozó indítványát, amelyből részint az következik, hogy a bíróság nem találta megalapozottnak a védői hivatkozást, részint pedig a vádirat Be. 217.§ (3) bekezdés i) pontjában írt tartalmi elemet a védő észrevétele alapján maga helyesbítette. Ez az ok tehát nem vezethetett az eljárás megszüntetéséhez, de nem volt alapos a védelem pontosan körülírt cselekmény hiányával összefüggő érvelése sem. Erről a bíróság ítéletében foglalt állást, amikor a vádlottak büntetőjogi felelősségét a vádiratban foglalt tények bizonyítottasága okán - azaz a bizonyítási eljárás lefolytatását követően - megállapíthatónak találta.

A másodfokú bíróság a fent kifejtettek alapján ezzel az elsőbírői állásponttal maradéktalanul egyetértett, a vád Be. 2.§ (2) bekezdésében írt törvényi követelményeinek sérelmét eredményező hibát, hiányt a felülbírálat során sem észlelt.

Mindezek alapján tehát az elsőfokú bíróság a jogszabálynak megfelelően bocsátkozott az ügy érdemi tárgyalásába.

Az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére és cselekményük jogi minősítése is helyes.

Az I. r. vádlott mind az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény 137. § j) pontja, mind pedig a jelenleg hatályos Btk. 459. § (1) bekezdés 11/k. pontja alapján hivatalos személynek minősült, tekintettel arra, hogy az általa elvégzett feladatok - úgy a megbízásos jogviszonyban, mint köztisztviselői kinevezését követően - mindvégig az NKH rendeltetésszerű működéséhez járultak hozzá.

Nincs jelentősége az I. r. vádlott védője által hivatkozott Áfa törvény, továbbá a köztisztviselők jogállásáról szóló törvény rendelkezéseinek sem, tekintettel arra, hogy az elbírálásra kizárólag a Büntető Törvénykönyv rendelkezéseit lehet és kell is irányadónak tekinteni, ennek alapján pedig a hivatalos személy minőséget a rendeltetésszerű működéshez hozzájáruló tevékenység alapozta meg. A bűncselekmény megvalósulásához nem szükséges a kötelességszegés, amelyet egyébként az elsőfokú bíróság sem állapított meg, és értelemszerűen a vádirat sem róta az I. r. vádlott terhére.

Ugyancsak közömbös az előny jogtalan voltával összefüggő kodifikációs változásokat taglaló védői érvelés is. Ebből a szempontból ugyanis nincs semmilyen jelentősége annak, hogy az elsőfokú elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény 294.§-ában szabályozott bűncselekmény törvényi tényállása az előny „jogtalan” minőségét nem tartalmazta. Ennek kapcsán az elsőfokú bíróság is igen körültekintően kitért az ítélet 19. oldal 4. bekezdésében a 2012. évi C. törvény adott tényállásához fűzött miniszteri indokolásra hivatkozással arra, hogy a „jogtalan” jelző használatának mellőzése az elkövetési magatartás mibenlétét nem érintette. A jogalkotó szándéka nem az volt, hogy a „jogos” előnyre is kiterjessze elkövetési magatartások körét, a felróható és bűnös cselekvőség továbbra is előfeltétele maradt a büntetőjogi felelősség megállapíthatóságának.

Annak ellenére tehát, hogy időközben újból beiktatásra került a törvényi tényállásba a „jogtalan” jelző az előnyhöz kapcsolatosan, és hogy a jelenlegi törvény ennél fogva teljesen azonos megfogalmazással szabályozza a hivatali vesztegetést, az elsőfokú bíróság nem járt el helytelenül, mikor az ítélete meghozatalakor hatályos Btk.-t alkalmazta.

Pontosan a fenti indokokra figyelemmel, és osztva az elsőfokú bíróság által tett okfejtést is, a feltételes szabadság kedvezőbb rendelkezéseire figyelemmel az elbíráláskor hatályos - és a módosítás folytán is változatlan tartalmú - Btk. rendelkezései szerint mindkét vádlott tényállásban

írt magatartásának jogi értékelése maradéktalanul törvényes, és helyes annak folytatólagosan elkövetettkénti minősítése is.

Az elsőfokú bíróság a joghátrány alkalmazása szempontjából jelentős valamennyi tény és körülményt feltárta. Az I.r. vádlott terhén értékelendő az is, hogy a cselekményei egy részét nem csupán vezető beosztásban, hanem fontosabb ügyekben döntésre jogosult hivatalos személyként is követte el.

Ezzel együtt is, az elsőfokú bíróság által kiszabott, és börtön fokozatban megállapított szabadságvesztés büntetés arányban áll a vádlottak által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyával, a bűnösségi körülményekkel, alkalmas a büntetési célok elérésére, továbbá megfelel a belső arányosság követelménynek is.

A felrótt bűncselekmény, bár kétségtelenül alkalmas a hivatali élet tisztaságába vetett közbizalom megingatására, adott kategórián belüli társadalomra veszélyessége nem igényli a törvény szigorát, kiváltképpen nem az eltelt időre figyelemmel. Az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel ezeket éppúgy, mint a büntetési középértéktől lefelé való eltérésre okot adó más büntetéskiszabási körülményeket is, így a másodfokú bíróság sem a büntetés lényeges súlyosítására, sem pedig enyhítésére okot nem talált.

Az elsőfokú bíróság a vádlottak személyére figyelemmel a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztéséről, és a próbaidő tartamának meghatározásáról is a jogszabálynak megfelelően rendelkezett, és a törvény kötelező rendelkezése folytán az I.r. vádlottal szemben alkalmazott vagyonek Kobzás is maradéktalanul helyes volt.

A járulékos kérdésekben hozott rendelkezés törvényes.

Mindezért a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék 29.B.654/2013/46. számú ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján - a II.r. vádlott lakcímének helyesbítése mellett - helybenhagyta.

Budapest, 2015. év december hó 9. napján

. Magócsi István sk.

a tanács elnöke

. Borbás Virág Bernadett sk.

előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 29.B.654/2013/46. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.139/2015/9. számú végzése folytán az I.r. és a II.r. vádlott tekintetében 2015. december 9. napján jogerőre emelkedett és - a szabadságvesztés büntetések kivételével - végrehajtható.

Budapest, 2015. év december hó 9. napján

. Magócsi István sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő